

Sygn. akt XI W 240/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Agnieszka Bazyluk

Protokolant: Beata Jaworska

w obecności oskarżyciela;-----

po rozpoznaniu w dniu 7 czerwca 2016 roku

sprawy W. W.

urodzonego (...) w W.

syna J. i R.

obwinionego o to, że:

w dniu 12 sierpnia 2015 roku około godz. 17:15 przy ul. (...) w W. pojazdem marki O. o numerach rejestracyjnych (...) dokonał postoju na miejscu dla osoby niepełnosprawnej bez posiadanych uprawnień,

tj. za wykroczenie z art. 92§1 kw

orzeka

I. Obwinionego W. W. uznaje za winnego tego, że w dniu 12 sierpnia 2015 roku około godz. 17:15 przy ul. (...) w W. kierując pojazdem marki O. o numerach rejestracyjnych (...) nie zastosował się do znaków drogowych P-20 „koperta” i P-24 „miejsce dla pojazdu osoby niepełnosprawnej” dokonując postoju pojazdu w miejscu objętym tymi znakami, co stanowi wykroczenie z art. 92§1 kw i za to na podstawie art. 92§1 kw w zw. z art. 24§1 i 3 kw wymierza obwinionemu karę grzywny w wysokości 800 (osiemset) złotych.

II. Zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem kosztów sądowych, w tym 80 (osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 240/16

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności faktycznych ujawnionych w toku rozprawy Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 sierpnia 2015 roku około godziny 17:15 w W. przy ulicy (...), W. W. dokonał postoju pojazdu marki O. o nr. rej. (...) w strefie obowiązywania poziomych znaków drogowych: P-20 „koperta” oraz P-24 „miejsce dla pojazdu osoby niepełnosprawnej” bez uwidocznionej za przednią szybą ważnej karty parkingowej.

Funkcjonariusze Straży Miejskiej m. st. W. J. S. i M. K. podjęli interwencję w stosunku do w/w pojazdu w trakcie, której J. S. wydał dyspozycję usunięcia pojazdu w skutek czego na miejsce przybył pracownik firmy holowniczej

i odholował w/w pojazd na parking depozytowy przy ul. (...) w W., który w tym samym dniu został odebrany przez W. W..

Powyższy stan faktyczny, Sąd ustalił w oparciu o: częściowo wyjaśnienia obwinionego W. W. (k. 38, 39 i 40), zeznania świadka J. S. (k. 3 i k. 39-40), zdjęcia (k. 7-10), notatkę urzędową (k. 1), dyspozycję usunięcia pojazdu (k. 5) oraz zezwolenie na odebranie pojazdu z parkingu strzeżonego (k. 6).

Obwiniony wyjaśnił, iż tego dnia znajdował się w okolicy ul. (...), jednak nie pamięta, zarówno żeby stanął w miejscu niedozwolonym, jak i w którym miejscu dokładnie zaparkował samochód. Wyjaśnił przy tym, że prawdopodobnie parkował około godziny 17:00. Obwiniony wyjaśnił również, iż będąc tamtego dnia w oddziale Straży Miejskiej słyszał, jak bliżej nieokreślona osoba potwierdziła, że jego samochód stał w miejscu niedozwolonym tego dnia. W swoich wyjaśnieniach podniósł także, że kwota 500 zł za odholowanie i mandat 500 zł jest nieadekwatna do czynu, który popełnił. Obwiniony wskazał także, iż miejsca, które znajdują się w okolicy ul. (...) to miejsca, gdzie korzystają z nich osoby dojeżdżające do urzędu, a o godzinie 16:30 urząd był już zamknięty. Ponadto według obwinionego załączone do akt sprawy zdjęcia niezbyt wyraźnie odzwierciedlają charakter jego wykroczenia.

Obwiniony nie przyznał się do tego, że zaparkował pojazd, jednakże potwierdził, iż samochód ze zdjęć jest jego, tylko że jest on koloru ciemnobrązowego, a że w/w zdjęcia są czarno-białe. Obwiniony nie jest do końca przekonany, czy to jest jego samochód. Poza tym wyjaśnił, iż nie pamięta, czy zaparkował pojazd O. o nr. rej. (...) w okolicy (...) 32/34, bowiem w tamtym dniu był w okolicy ulicy (...), ale pod innym numerem, jednakże potwierdził, iż w/w numer rejestracyjny jest numerem jego samochodu, który w tamtym czasie prawdopodobnie tylko on używał i nie przypomina sobie, żeby komuś użyczał samochód.

Po odczytaniu treści notatki urzędowej z k. 4, obwiniony wyjaśnił, iż zaparkował na ul. (...), ale nie wie, czy w miejscu dozwolonym, czy niedozwolonym, a pojazd na zdjęciu być może jest jego.

Na zakończenie, obwiniony wyjaśnił, iż odebrał swój pojazd z parkingu strzeżonego. Po odebraniu pojazdu z parkingu strzeżonego obwiniony nie stwierdził, że to nie był jego samochód.

Obwiniony był uprzednio dwukrotnie karany w postępowaniu mandatowym za wykroczenia polegające na przekroczeniu prędkości o d 21-30 km/h i powyżej 50 km/h. (k. 33).

Sąd zważył, co następuje:

Sąd za wiarygodne uznał wyjaśnienia obwinionego w zakresie, z którego wynika, iż obwiniony w miejscu i czasie wskazanym we wniosku o ukaranie, dokonał oznaczonym pojazdem postoju w wyznaczonym do tego miejscu oraz, że odebrał swój pojazd z parkingu (k. 38, 39 i 40). W tym zakresie bowiem wyjaśnienia obwinionego są zbieżne z pozostałym, uznanym za wiarygodny materiałem dowodowym. Natomiast wyjaśnienia obwinionego w częściach, w których zasłania się niepamięcią, co do miejsca zaparkowania pojazdu, nadto wskazuje, że miejsca w okolicy ulicy (...) są przeznaczone dla interesantów urzędu, który wtedy był już zamknięty, a także kwestionuje wiarygodność załączonej do akt dokumentacji zdjęciowej – Sąd uznał za przyjętą przez obwinionego linię obrony nakierowaną na uniknięcie odpowiedzialności za zarzucane mu wykroczenie (k. 38-39). Z tego też względu, Sąd nie mógł wyjaśnień obwinionego w tym zakresie uznać za wiarygodne, tym bardziej, że nie znalazły one również potwierdzenia w uznanym za wiarygodny pozostałym materiale dowodowym. Z kolei wyjaśnienia obwinionego, w którym stwierdza, iż miejsce, w którym zaparkował pojazd, a które jest wskazane w zarzucie – nie wie, czy jest miejscem dozwolonym, czy niedozwolonym, zdaniem Sądu jest błędną oceną dokonaną przez obwinionego i z uwagi na rodzaj czynu, jaki zarzucany jest obwinionemu nie może zostać uwzględnione (k. 39). Nie ma wątpliwości, że samochód widoczny na zdjęciach numerze rejestracyjnym (...) jest obwinionego, że ten samochód został odholowany a następnie odebrany przez obwinionego, który nie stwierdził, aby nie był to jego pojazd. Doskonale również na zdjęciach z k. 8, 09 akt widoczne jest, że samochód ten jest zaparkowany

na miejscu parkingowym przeznaczonym dla osoby niepełnosprawnej. Obwiniony sam wyjaśnił, że w dniu objętym zarzutem był na ulicy (...). Najdobitniej jednak zdaniem Sądu o tym, że to obwiniony w dniu zdarzenia był kierującym pojazdem marki O. (...) świadczy to, iż bezpośrednio po stwierdzeniu braku pojazdu w miejscu, w którym go pozostawił obwiniony rozpoczął jego poszukiwania, między innymi udając się do siedziby Straży Miejskiej.

Sąd w całości uznał za wiarygodne zeznania świadka J. S.. Świadek ten po okazaniu mu zdjęć, w sposób rzeczowy i racjonalny wytłumaczył przyczyny podjęcia czynności usunięcia pojazdu oraz wskazał na okoliczności, wskazujące na zasadność przeprowadzenia interwencji. Ponadto jego zeznania w pełni korespondują z pozostałym, uznanym za wiarygodny materiałem dowodowym, zgromadzonym w toku postępowania. Poza tym świadek ten jest osobą zupełnie obcą dla obwinionego, a wiedzę o zdarzeniu powziął w związku z wykonywaniem czynności służbowych, dlatego w ocenie Sądu, nie miał on jakiegokolwiek interesu w bezpodstawnym obciążaniu obwinionego. Mając powyższe na względzie jego zeznania należało uznać za w pełni obiektywne.

Ze względu na niezakwestionowanie przez żadną ze stron dowodów ujawnionych na rozprawie w trybie art. 76 § 1 kpw, Sąd uznał za wiarygodny materiał dowodowy. Zostały one sporządzone przez uprawnione do tego osoby w ramach ich kompetencji. Brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania ich wartości dowodowej.

Czyn z art. 92 § 1 kw popełnia ten, kto nie stosuje się do znaku lub sygnału drogowego albo do sygnału lub polecenia osoby uprawnionej do kierowania ruchem lub do kontroli ruchu drogowego. Karą przewidzianą za popełnienie tego wykroczenia jest kara grzywny lub kara nagany.

Zgromadzone w niniejszej sprawie dowody w ocenie Sądu, dają uzasadnioną podstawę do stwierdzenia, iż W. W. w dniu 12 sierpnia 2015 roku około godziny 17:15 przy ulicy (...) w W., kierując pojazdem marki O. o nr. rej. (...), nie zastosował się do znaków drogowych P-20 „koperta” i P-24 „miejsce dla pojazdu osoby niepełnosprawnej”, dokonując postoju pojazdu w miejscu objętym tymi znakami, tj. swoim zachowaniem wypełnił ustawowe znamiona wykroczenia opisanego w art. 92 § 1 kw. Z przepisu tego wynika, iż czyn ten można popełnić zarówno umyślnie, jak również nieumyślnie,

a zachowanie sprawcze polega na niepodporządkowaniu się dyspozycji płynącej m.in.

z konkretnego znaku drogowego. W tym wypadku znak drogowy P-20 „koperta” zgodnie z § 90 ust. 4 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. z 2012 r. Nr 170, poz. 1393 ze zm.) zwanego dalej rozporządzeniem, wyznaczał stanowisko postojowe zastrzeżone dla określonego rodzaju pojazdu. Z kolei na tym stanowisku postojowym umieszczony został jeszcze znak drogowy P-24, który zgodnie z § 92 w/w rozporządzenia, oznaczał, że powyższe stanowisko postojowe było przeznaczone dla pojazdu samochodowego osób, o których mowa

w art. 8 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (t.j. Dz. U. z 2012 r. poz. 1137 ze zm.), tj. m.in. osób niepełnosprawnych, czy osób przewożących osobę niepełnosprawną, legitymujące się kartą parkingową. Obwiniony jako osoba posiadająca prawo jazdy powinien wiedzieć, co oznaczając te znaki drogowe i je respektować. Z uwagi jednak na brak bezpośredniego dowodu potwierdzającego popełnienie przez obwinionego zarzucanego mu wykroczenia umyślnie, należało przyjąć, iż popełnił je nieumyślnie w formie niedbalstwa.

Dodać ponadto należy, iż obwiniony wypełnił także ustawowe znamię winy, rozumiane jako możliwość przypisania mu popełnienia wykroczenia. Brak jest negatywnych przesłanek, których zaistnienie wykluczałoby możliwość przypisania W. W. winy, takich jak na przykład niemożliwość rozpoznania znaczenia swojego czynu lub pokierowania swoim postępowaniem wskutek choroby psychicznej, upośledzenia umysłowego lub innego zakłócenia czynności psychicznych (dane osobowo-poznawcze z k. 37).

Art. 1 § 1 kw stanowi, iż odpowiedzialności za wykroczenie podlega ten tylko, kto popełnia czyn społecznie szkodliwy, zabroniony przez ustawę pod groźbą określonej kary. W art. 47 § 6 kw ustawodawca precyzuje, iż przy ocenie społecznej szkodliwości czynu należy brać pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Czyn

obwinionego godzi w dobro jakim jest porządek w komunikacji, anarchizując bowiem ustalony i zaplanowany porządek w komunikacji drogowej. Czyn przypisany obwinionemu jest tym bardziej społecznie szkodliwy, gdyż godzi w normę prawną, mającą na celu zapewnienie miejsc postojowych - pojazdom uprawnionych osób niepełnosprawnych o obniżonej sprawności ruchowej oraz pojazdom osób przewożących takie osoby. Znaki drogowe wyznaczające miejsca postojowe dla takich osób mają ułatwić im bowiem sprawne poruszanie się w ruchu drogowym. Natomiast przypadki niestosowania się do tego rodzaju znaków drogowych przez osoby do tego nieuprawnione są zdaniem Sądu szkodliwe społecznie

w stopniu znacznym. Wobec powyższych czyn obwinionego był społecznie szkodliwy.

Sąd wymierzając karę za popełnione wykroczenie kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru zawartymi w art. 33 kw. W ocenie Sądu, kara grzywny w wysokości 800 złotych jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu i nie przekracza stopnia winy obwinionego. Przy czym na wysokość orzeczonej grzywny wpływ miała również uprzednia, dwukrotna karalność obwinionego za wykroczenie drogowe. Obwiniony popełnił przypisane mu wykroczenie nieumyślnie w postaci niedbalstwa, poprzez niezachowanie ostrożności wymaganej w ustalonych okolicznościach, polegającej na należytej obserwacji jezdni podczas jazdy pojazdem, która umożliwiła by mu dostrzeżenie poziomych znaków drogowych: P-20

i P-24, oznaczających ogólnodostępne miejsce postojowe dla osób niepełnosprawnych

i wskazujących obwinionemu jako osobie pełnosprawnej ruchowo, iż postój jego pojazdu w w/w miejscu jest niedozwolony. Wobec tego, orzeczona kara spełni także swoje cele w zakresie prewencji generalnej oraz będzie wystarczająca, aby W. W. nie popełnił podobnego wykroczenia ponownie i przestrzegał znaków drogowych, a także zasad i przepisów

z zakresu ruchu drogowego. Zdaniem Sądu, wysokość kary grzywny została dostosowana do warunków osobistych i majątkowych obwinionego, a także jego stosunków rodzinnych i mimo tego, iż kara spełni funkcję represyjną, to obwiniony jako osoba posiadająca wysokie zdolności zarobkowe będzie w stanie uiścić kwotę grzywny.

Z uwagi na treść art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw Sąd, obciążył obwinionego kosztami postępowania, w tym wydatkami zryczałtowanymi (100 zł). Z powodów wskazanych powyżej Sąd uznał, iż warunki osobiste i materialne obwinionego pozwalają na uiszczenie przez obwinionego kosztów postępowania w pełnej wysokości. Wysokość opłaty od kary grzywny została ustalona na podstawie przepisów ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (80 zł).